

Slytte: Naar jeg har forlangt Ordet, da er det blot for at gjøre en lille Bemærkning i Anledning af en Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister. Han sagde nemlig, at den Krønikeske Bane meget godt kunde lægges sideordnet med den, som der her er Tale om; dette udtalte den ærede Ordfører ogsaa. Det forekommer mig dog, at det, naar først den ene Bane er lagt, kun daarligt vil kunne forrenie sig tillige at lægge en anden Bane. Det er kun dette ene Punkt, som jeg troer at burde fremhæve. Jeg troer, at det, hvis det Krønikeske Project engang kommer frem igjen, vil være meget prægraverende, om der isorveien ligger en anden Bane. Naar det endvidere er blevet sagt, at Vedtagelsen af mit 2det Uendningsforslag vil drage Sagen et Aar længere ud, da vil jeg dertil svare, at det kommer mig for, at det ikke har Meget at betyde, om det virkelig kommer til at være 1 eller 2 Aar, inden vi faae den her foreslaaede Bane; jeg anseer det ikke for muligt, at denne Bane alligevel vil kunne komme istand endnu i Sommer. Det kommer mig ogsaa for, at, naar den store Befolkning meget godt kan vente og endogsaa siger, at den snuffer at vente, om det saa er i flere Aar, for at derved muligt et Project kan blive fremmet, som vil være til den største Fordeel for den, at det høie Thing da ogsaa meget godt maa kunne vente. Jeg troer ikke, at man behøver at haste saa overordentligt og at søge at faae Sagen saa skyndsomt behandlet. Hvad det østlige Sjælland angaaer, da er det jo idetmindste vist, at det virkelig i en Forestilling til den høitærede Indenrigsminister har bedet om, at man ikke maatte forhaste sig i dette Anliggende, og jeg seer derfor ikke, hvorfor Thinget skulde skynde sig saameget med at fremme den foreliggende Sag. — Naar et æret Medlem, som holdt et blomstrende Foredrag, — jeg husker ikke ret, fra hvilken Kreds han er; jo, det var det ærede 6te kongevalgte Medlem (Wichfeld) —, paa hvilket jeg ikke iøvrigt ret skal inklade mig, just fordi jeg synes, at det var saa blomstrende, citerede noget af det til Landsthinget indgivne Andragende fra Kjøge, da tør jeg vel sige, at han, idetmindste efter mit Skøn, citerede det forkeert. Han sagde, at Kjøge ønskede Jernbanen saa langt fjernet

fra sig som muligt. Jeg troer, at det ærede Medlems Mening var, at Kjøge ikke ønskede Banen nogenlunde i Nærheden. Men det er jo med bestemte Ord sagt i Andragendet, at man anseer det for en Belfærdssag for Byen, at Banen kommer i Nærheden, og at det vil blive til en reen Ruin for Byen, om den lægges der, hvor det med Hensyn til den her foreslaaede Bane projecteres. Jeg finder det ikke rigtigt at udryde en enkelt Sætning, der i det Sammenhæng, hvori den findes, synes mig at være meget forstaaelig. Jeg troer ogsaa, at det ærede Medlem i en tidligere Tid har havt en anden Anskuelse end den, han har udtalt idag, idetmindste saavidt mig bekjendt, men jeg skal dog ikke inklade mig videre derpaa, da man jo har Lov til at forandre sine Anskuelser, og da man ikke behøver bestandigt at hænge fast ved de samme, naar man ikke synes, at de passe længer. Det var kun den Ytring, at Kjøge helst skulde ønske Banen langt borte, og at den ingen Bane vilde have, som jeg vilde nedlægge Indsigelse imod; jeg siger, at Kjøge netop har petitioneret og bedet om, at Banen maa komme nærved Byen, idet man anseer det for en Belfærdssag for denne. Jeg har saaledes en ganske anden Forstaaelse af, hvad Kjøge virkelig har sagt.

Indenrigsministeren: Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer) henvendte et Spørgsmaal til mig, som jeg kun tildeels kan besvare. Det er temmelig lang Tid — vistnok over et Aar — siden, at det sjællandske Jernbaneselskab henvendte sig til Regjeringen om en Hestebane til Kjøbenhavns Havn. Dengang var Retningslinien angiven, men jeg beklager, at jeg ikke har været forberedt paa det Spørgsmaal, som det ærede kongevalgte Medlem rettede til mig, og at jeg altsaa ikke nærmere kan meddele, hvilken Retningslinie der dengang blev forlangt af Selskabet. Jeg erindrer imidlertid meget tydeligt, at det sjællandske Jernbaneselskab havde opnaaet mindelig Overenskomst med Fleertallet af Lodsseierne, og endvidere at Planens Gjennemførelse dengang kun strandede paa, at enkelte Lodsseiere modsatte sig den, en Modstand, som selvfølgelig kun kunde tvinges ved en Expropriationslov, men en saadan